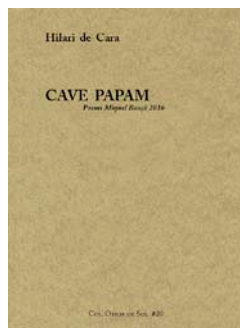

Hilari de Cara

OMNIUM/DANI CODINA

El joc incisiu d'un batallador descregut

M' imagine que Hilari de Cara, repartint fel i bastonades pertot arreu, pretén escandalitzar els estrenyiments mentals i literaris que pul·lulem pel nostre món. Dubte de la seua eficàcia, perquè les rates de qual-sevol mena de sagristia difícilment lligaran el llibre. Tant de bo m'equivoqués! Amb tot, n'és transcendent la intenció perquè implica, d'entrada, la voluntat de furgar i transgredir o capgirar tot un seguit de discursos i referents culturals, com ara el religiós, i fer maleses amb els diferents registres de la llengua. El títol mateix que ens alerta "d'anar amb compte amb el papa", amb l'autoritat, amb els paranys del seu relat, ens anuncia que topar de ple amb la irreverència, el fuet grotesc i satíric amb en el ben entès propòsit de no deixar rama tocada o verda a l'arbre. L'autor explicita que vol ser hereu de la poesia sarcàstica, amorosa i escatològica de Catul. Una tradició que a les Illes té conreadors rellevants, com ara Damià Huguet i Miquel Bauçà. I en aquesta banda de mar: l'Estellés, per posar-ne només un cas.

Cave papam HILARI DE CARA

Adia Edicions
Calonge, 2016
78 pàgines

El llibre s'organitza en tres blocs. El primer gira al voltant de l'univers religiós, per on desfilen àngels, Maria i Josep, rectors... El llistó és alt, però hi ha uns quants poemes demolidors i fantàstics. Posem per cas el text que ens convida a gaudir del llibre. En "Angelus" –on es troba una relectura del germen que sosté el Nou Testament–, el diàleg, entre una Maria ne-guitosa i un Josep irònic, desgrana els estralls de la visita de l'àngel i les maleses i "bromes pesades" de les religions i de Déu. Els àngels quan parlen son "com els aparells / ideològics d'estat, t'encisen, / t'opien perquè no vegis l'espasa". Altres mostres blastomadores són "Vocals", un esmolat divertiment en què es barreja religió, història romana i dels països de parla catalana, i "Voyeur", un joc àcid en què acorda morbositat, crueltat i mala bava.

En la segona part, el poema dedicat a dues estrelles de cinema pornogràfic americà, Ginger Lynn i John Holmes, apunta que el visor poètic es decantarà sobretot cap al costat de la sexualitat més desfermada. La carn encesa no cerca només el joc i desbocament verbal i sensorial. Seria una limitació. Per contra, espargeix segons els poemes matisos diversos. Siga com siga, el sexe és ací vitalitat desbocada, excés, crueltat, trampa, denúncia. Recorre el discurs líric d'Hilari de Cara una obsessió per superar els límits imposats i flagel·lar les disfresses morals. Hi ha prou poemes a destacar per un lirisme punxós, però potser em quedaria, per ser cridaners, amb l'original "Himne" a la unitat de la cultura en català, fet des de la fragilitat. Escrit amb ritme entretallat i audàcies meritòries, que no estalvia cops directes a actituds pusil·lànimes i servils, afirma que ara no és el moment "d'un seny d'oli espès", sinó de l'atreviment i de l'acció. I una sucosa "Oda al meu cul", un jaganer i punyent malabarisme verbal sobre l'impuls vital i les misèries, els límits i el pas del temps. I sobre les possibilitats de tot plegat. La part final, molt breu, es un desfogament amb foc letal contra les perversions mentals i corrupcions dels polítics.

Hilari de Cara confegeix amb *Cave papam*, tot i les caigudes inevitables, un llibre potent, amb moments llampants, que ha sabut combinar rigor formal, agosaraments expressius amb el fibló descregut i incisiu. Comptat i debatut: un llibre proteic, divertit, provocador i reflexiu.